

<i>Sygn. akt</i>	<i>III AUa 215/13</i>
------------------	-----------------------

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 maja 2013 r.

Sąd Apelacyjny w Rzeszowie, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

	Przewodniczący:	SSA Alicja Podczaska
	Sędziowie:	SSA Janina Czyż SSA Marta Pańczyk-Kujawska (spr.)
	Protokolant	st.sekr.sądowy M. Piekielek

po rozpoznaniu w dniu **28 maja 2013 r.**

na rozprawie

sprawy z wniosku **J. B.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w R.**

o emeryturę

na skutek apelacji wnioskodawcy

od wyroku **Sądu Okręgowego w Przemyślu**

z dnia **21 grudnia 2012 r.** sygn. akt **III U 1857/12**

o d d a l a apelację.

Sygn. akt III AUa 215/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 24 sierpnia 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. nr 153, poz. 1227 ze zmianami) oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników

zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. nr 8, poz. 43 ze zmianami) odmówił wnioskodawcy J. B. prawa do emerytury.

W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, iż wnioskodawca nie udowodnił wymaganego 15 – letniego stażu pracy w warunkach szczególnych.

W odwołaniu od powyższej decyzji wnioskodawca J. B. zarzucił błędne przyjęcie, że nie spełnił on przesłanek z art. 184 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Wnioskodawca wskazał na okresy zatrudnienia w trakcie których wykonywał pracę w warunkach szczególnych i środki dowodowe mające wykazać tę okoliczność, w szczególności zeznania świadków.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy podtrzymał dotychczasowe stanowisko i wniósł o jego oddalenie.

Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2012 r., Sąd Okręgowy w Przemyślu oddalił odwołanie wnioskodawcy J. B..

Sąd wskazał w pierwszej kolejności na niesporne okoliczności w sprawie tj. wiek wnioskodawcy i legitymowanie się przezeń na datę 1 stycznia 1999 r. wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym. Dalej Sąd opisał szczegółowo przebieg jego zatrudnienia i zajmowane przezeń stanowiska pracy.

Sąd Okręgowy uznał, że brak jest podstaw do uznania, że odwołujący w okresie zatrudnienia w (...)Przedsiębiorstwie (...) od 14 listopada 1978 r. do 30 kwietnia 1983r. wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W ocenie Sądu zeznania świadka, jak i dokumentacja osobowa wnioskodawcy nie pozwalają na przyjęcie, że w tym okresie J. B. pracował jako pomocnik geodety stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. W ocenie Sądu wnioskodawca nie wykazał także, aby wykonywał pracę w warunkach szczególnych w okresie zatrudnienia w Zakładzie (...) w S., a także w (...)Urzędzie Pracy, a następnie w(...) Urzędzie Pracy w P.. W ocenie Sądu fakt wykonywania przez wnioskodawcę obowiązków inspektora nadzoru budowlanego nie daje podstaw do uznania tego rodzaju pracy za pracę w warunkach szczególnych, bowiem wskazuje jedynie na sprawowanie nadzoru nad pewną inwestycją budowlaną, a nie na sprawowanie kontroli czy dozoru na wydziałach i oddziałach w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Nadto postępowanie dowodowe, w ocenie Sądu, nie wykazało, by wnioskodawca wykonywał czynności kontrolno – nadzorcze stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Dokonując oceny wiarygodności słuchanych w sprawie świadków Sąd dał wiarę ich zeznaniom w całości, odmawiając jej jedynie części zeznań S. T. w zakresie w jakim wskazywał na wykonywane przez J. B. obowiązki w charakterze inspektora (...), z uwagi na ich sprzeczność z dowodami z dokumentów, a także z twierdzeniami wnioskodawcy.

Dokonując oceny prawnej sprawy Sąd powołał treść art. 184 ust. 1 i 2, art. 32 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS oraz § 4, § 1 ust. 2 i § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze i wskazał, że rodzaje prac, których wykonywanie zostało uznane za pracę w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze zostały wymienione w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., zaś pracę o takim charakterze należało wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Wobec poczynionych ustaleń faktycznych Sąd uznał, że wnioskodawca nie wykonywał we wskazanych zakładach pracy prac (...) ani w zakresie dozoru (...) stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przy stanowiskach wymienionych w wykazie, co doprowadziło do stwierdzenia, że nie posiada okresu 15 lat pracy w szczególnych warunkach, a tym samym nie spełnia przesłanek do uzyskania świadczenia emerytalnego na podstawie art. 184 ust. 1 w zw. z art. 32 ustawy o emeryturach i rentach z FUS. Wobec powyższego Sąd Okręgowy w Przemyślu na podstawie art. 477⁽¹⁴⁾ § 1 k.p.c. oddalił odwołanie J. B..

Powyższy wyrok apelacją, następnie sprecyzowaną pismem z 16 lutego 2013 r. zaskarżył wnioskodawca, który wniósł o jego zmianę i poprzedzającej go decyzji poprzez orzeczenie, że nabył prawo do emerytury w obniżonym wieku w związku z wykonywaniem pracy w warunkach szczególnych, bądź o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W uzasadnieniu skarżący wskazywał, że w trakcie zatrudnienia w (...)Przedsiębiorstwie (...) pracę projektanta wykonywał przez około miesiąc, a po tym czasie pracował jako pomocnik geodety. Wskazał, że gdy nie wyjeżdżał w teren to w biurze wykonywał prace bezpośrednio związane z pracą w terenie, co w jego ocenie pozwala uznać jego pracę za pracę w warunkach szczególnych w kontekście orzeczenia Sądu Najwyższego z 30 stycznia 2007 r. o sygn. akt I UK 195/07. Wskazał także, że jego praca w Zakładzie (...) i (...) Urzędzie Pracy w P. była pracą w warunkach szczególnych, polegającą na sprawdzaniu kontroli jakości oddawanych przez podwykonawców prac. Wniósł o przesłuchanie kolejnych świadków na okoliczność charakteru jego pracy w nie uznanych przez Sąd Okręgowy okresach zatrudnienia.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jest nieuzasadniona i jako taka podlega oddaleniu, bowiem wyrok Sądu Okręgowego jest – w ocenie tut. Sądu - wyrokiem trafnym i odpowiadającym prawu, zaś w okolicznościach przedmiotowej sprawy nie występują jakiegokolwiek przesłanki zaskarżenia mogące wyrok ten wzruszyć, w szczególności te, które Sąd II instancji ma na uwadze z urzędu (art. 378 § 1 kpc).

Sąd Apelacyjny w pełni podziela ustalenia faktyczne jak i prawne poczynione przez Sąd Okręgowy, który przeprowadził wyczerpujące postępowanie dowodowe, na okoliczność ustalenia charakteru pracy wnioskodawcy.

Na wstępie wypadnie wskazać, iż wnioskodawca domagał się przyznania mu emerytury wynikającej z art. 32 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227 ze zmianami) który stanowi, że ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., zatrudnionym w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27. Z kolei art. 184 pozwala stosować art. 32 do osób urodzonych po 1 stycznia 1949 r., pod warunkiem, iż do 31 grudnia 1998 r. osiągnęli wymagany okres składkowy i nieskładkowy oraz okres pracy w warunkach szczególnych. Definicję ustawową "pracy w szczególnych warunkach" zawiera art. 32 ust. 2 wyżej powołanej ustawy. Zgodnie z tym przepisem, za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia. Pracę taką pracownik musi wykonywać stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku (§ 2 ust. 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r.), aby nabyć prawo do emerytury w obniżonym wieku. Ust. 4 tego artykułu stanowi, że "wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych". Te "dotychczasowe przepisy" to rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Wnioskodawca winien więc wykazać, iż wykonywał prace wymienione w wykazie A stanowiącym załącznik do w/w rozporządzenia stale i w pełnym wymiarze czasu pracy przez co najmniej 15 lat. Nie mogą to być prace nie wymienione w wykazie A, które jedynie w ocenie ubezpieczonego są wykonywane w szczególnych warunkach.

Podkreślić wypadnie, że wnioskodawca za żaden z okresów pracy które wskazał jako okresy pracy w warunkach szczególnych nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w takich warunkach, pomimo podjęcia starań otrzymania ich od pracodawców. (...)Urząd Pracy w (...) i (...) Przedsiębiorstwo (...) w pismach kierowanych do J. B. (k. 42 i 43) jednoznacznie wskazały, że brak jest podstaw prawnych do uznania jego pracy w trakcie zatrudnienia w tych podmiotach, za pracę w szczególnych warunkach, bowiem pracował odpowiednio jako Inspektor (...)oraz projektant. Wobec braku dokumentów pozwalających uznać, że odwołujący legitymuje się wymaganym stażem pracy

w szczególnych warunkach Sąd Okręgowy przeprowadził dowód z zeznań zawnioskowanych świadków. Ich treść koreluje z dowodami z dokumentów zebranymi w sprawie i nie pozwala na przyjęcie, że wnioskodawca wykonywał pracę w warunkach szczególnych.

Świadek J. Ż. odnosząc się do okresu pracy wnioskodawcy w (...) od 2 maja 1983 r. do 30 kwietnia 1990 r. wskazał, że wnioskodawca jako inspektor nadzorował jednocześnie kilka budów i było to nadzór nad kierownikiem budowy, który to odpowiadał to za jej całość, a także nad majstrami i brygadzystami. Nie sposób przyjąć, że nadzór nad kierownikiem budowy spełnia kryteria wskazane w dziale XIV poz. 24 wykazu stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r., a więc że jest to kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji i usług czy też dozór (...) na oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie. Kontrola taka musi mieć charakter bezpośredni i odbywać się na wydziałach na których wykonywane są prace w warunkach szczególnych, zaś kontrola sprawowana za pośrednictwem kierownika budowy czy brygadzystów nie spełnia tego kryterium. Także zeznania S. K. odnoszące się do okresu zatrudnienia wnioskodawcy w (...)Przedsiębiorstwie (...) nie pozwalają przyjąć, że wnioskodawca w trakcie zatrudnienia w nim wykonywał pracę w warunkach szczególnych. Wynika z nich, że pracował on w biurze projektowym i projektował instalacje wodne i kanalizacyjne, zaś gdy geodeta wyjeżdżał w teren to zabierał go ze sobą do pomocy. Wnioskodawca w apelacji w istocie potwierdził te zeznania, zaś przywołane przezeń orzeczenie Sądu Najwyższego nie może mieć zastosowania w przedmiotowej sprawie, gdyż odnosi się ono jedynie do prac wymienionych w dziale XIV poz. 24 wykazu stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z 7 lutego 1983 r., a nie do prac geodezyjnych. Także zeznania świadka K. K., odnoszące się do okresu pracy J. B. w (...) Urzędzie Pracy nie potwierdzają, że jego praca tym Urzędzie miała charakter pracy w warunkach szczególnych. Wnioskodawca w ramach obowiązków nadzorował budowy, jak i prace remontowo – konserwacyjne i odbierał wykonane prace. W zakres jego kontroli wchodziły prace kanalizacyjne, co, sanitarne czy elektryczne. Tego typu prace, jeśli nie są wykonywane w specyficznych warunkach (czego wnioskodawca nie wykazał), nie są pracami w szczególnych warunkach, w związku z czym nadzór nad nimi także nie może być uznany za pracę w warunkach szczególnych.

Mając powyższe na uwadze w ocenie tut. Sądu wnioskodawca nie wykazał, by legitymował się wymaganym stażem pracy w warunkach szczególnych, co skutkowało musiło uznaniem apelacji za nieuzasadnioną i jej oddaleniem stosownie do dyspozycji art. 385 kpc.

Zarządzenie:

- (...)

- (...)